

I N T E R V I E W

De job van je leven

‘Had ik gewacht, was iemand anders met het idee gaan lopen’

Als de job van je leven niet bestaat, moet je hem zelf creëren. Zo deed Amor Mistiaen het. De jonge, technisch aangelegde Brusselaar zag een gat in de markt voor een fietshersteldienst en startte enkele maanden geleden met Velofixer zijn eigen bedrijf.

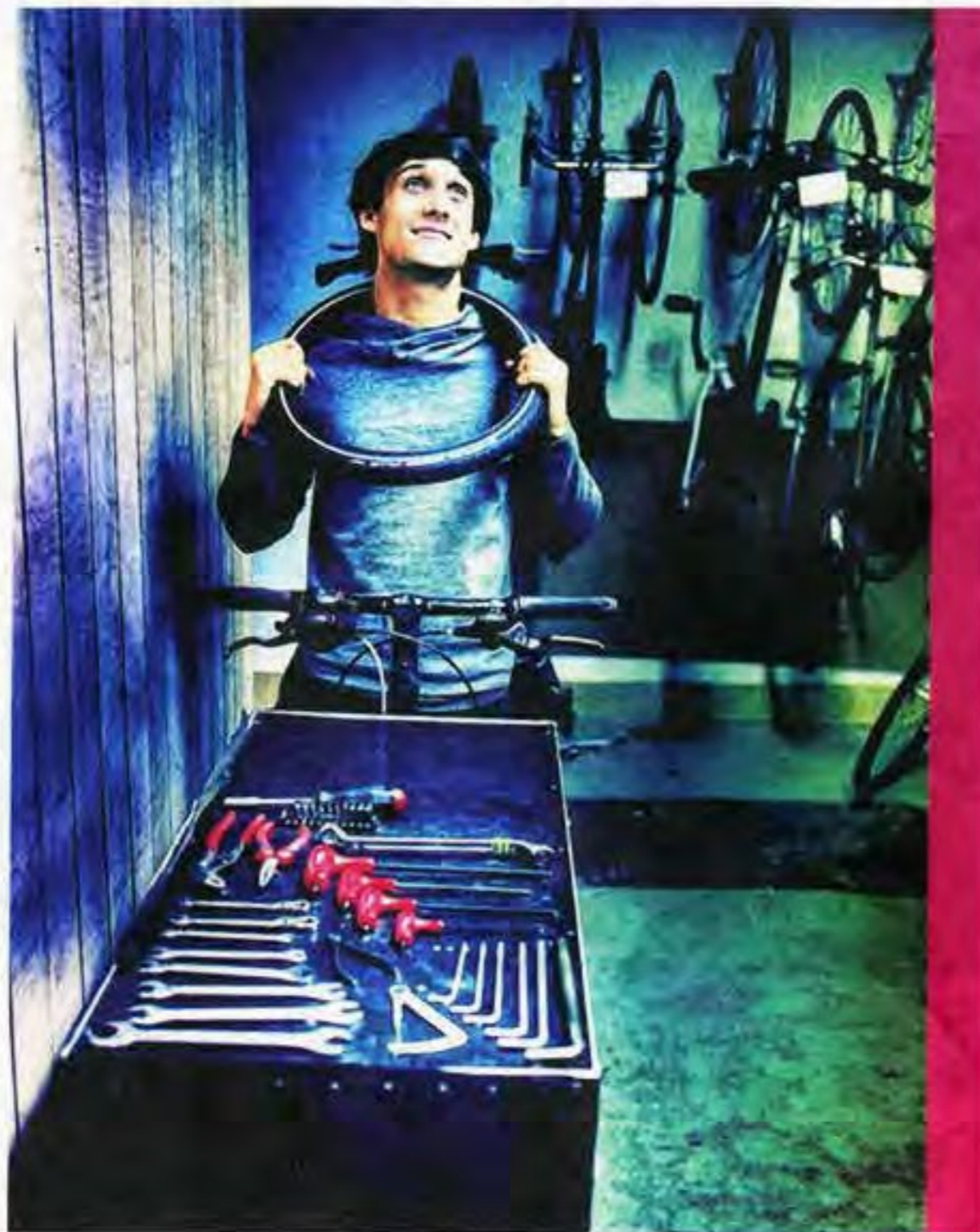
Tekst: Peter Van Dyck / Foto: Koen Bauters

Waar komt jouw passie voor mechaniek vandaan?

‘Had ik als kind een speelgoedrobot, dan haalde ik die met plezier uit elkaar. Ik speelde ook graag met Lego. Dat technische zat duidelijk in mij. Later studeerde ik aan de kunsthumaniora, maar toen ik mijn laatste jaar moest dubbelen, had ik geen zin meer om verder te gaan. Ik besloot bij fietswinkel *Velodroom* te gaan werken. Daar heb ik het vak van fietshersteller geleerd. Ik zag er hoe het moet, maar evengoed hoe het niet moet.’

Wanneer ontstond het idee voor Velofixer?

‘Heel toevallig: een vriendin had een lekke band. Toen ze die wou laten herstellen, bleken de wachttijden bij de traditionele fietswinkels verschrikkelijk lang te zijn. Ik zei dat ik haar wel wou helpen. Ik stak wat materiaal in mijn rugzak en reed naar haar werk om daar ter plaatse haar band te vervangen. Meteen zag ik het potentieel

in van dat soort herstellingen ‘aan huis’. Ervaring had ik na die zes maanden al genoeg om de stap naar een eigen zaak te zetten, maar ik had nog een extra halfjaar nodig om alles voor te bereiden. Om genoeg in handen te hebben, volgde ik nog een opleiding bedrijfsbeheer bij Syntra en haalde ik mijn diploma mechaniek voor de middenjury.’

Was dat een droom van jou, een eigen zaak beginnen?

‘Ja. Mijn ouders zijn zelfstandigen, dat zal wel meegespeeld hebben. Ik vind het fijn mijn eigen baas te zijn. Ik kan alles zelf beheren en ik beslis zelf hoe ik de dingen aanpak.’

Amor Mistiaen Velofixer

”
Ik ben zonder enige financiële hulp gestart. Ik kon niet wachten tot mijn dossier was goedgekeurd.

Je ouders hebben je direct gesteund, neem ik aan?

‘Zeker wat betreft de zakelijke kant, ja. Mijn vader pushte mij zelfs een beetje. Had ik zelf het gevoel dat ik nog wat tijd had, dan drukte mijn vader me op het hart dat ik er best zo snel mogelijk voor ging. Hij had gelijk. Het was echt het juiste moment om met zo’n fietshersteldienst te beginnen. Had ik te lang gewacht, was iemand anders met het idee gaan lopen.’

Over het ondernemersklimaat in ons land is al veel gezegd. Vind je dat jonge mensen voldoende worden gestimuleerd om een onderneming te starten?

‘De meeste mensen van mijn leeftijd zijn nog zoekende. Maar als je weet wat je wil, moet je er echt voor durven gaan. Zelf ben ik zonder enige financiële hulp gestart. Nu heb ik er wel spijt van dat ik geen subsidies heb aangevraagd. Zoals gezegd, moest het snel gaan. Ik kon niet wachten tot mijn dossier was goedgekeurd.’

Loopt alles nu zoals je gehoopt had?

‘Toch wel. Na drie maanden stond mijn agenda helemaal vol. De mond-tot-mondreclame en de media-aandacht hebben effect gehad. Ik ben ook blij dat organisaties als Mobistar en Artsen Zonder Grenzen mij gevonden hebben. Ik onderhoud de fietsen van hun personeel. Het bedrijf betaalt de werkuren en de medewerkers betalen de onderdelen, als iets aan vervanging toe is. Een goed systeem. Zo pas heb ik mijn eerste werknemer aangenomen. Dat was een noodzaak omdat ik intussen een fietswinkel geopend heb. Terwijl ik in de winkel sta, gaat mijn collega de baan op. Zo heb ik meer tijd voor de administratie en kan ik opnieuw bedrijven opbellen met de vraag of ze niet in onze diensten geïnteresseerd zijn.’